

Една разходка до турско-българската граница.

Продължение.

До кулата имаше два такива камъни. Българският е по-голям и по-хубаво издѣланъ. А на които мѣста има гъста гора, за да мине пѣтеката по границата, гората е изсѣчена около 10 метра отъ двѣтъ страни. Влѣзохме на бързо въ кулата, защото бѣхме изпотени и защото духаше студенъ вѣтръ. Вжтрѣ имаше петъ легла за войниците, имаше наредени пушки и стоята бѣше топла, защото вжтрѣ горѣше печка. На нея войниците

си готвѣха гозба. Слѣдъ малко обѣдвахме и като се почувствувахме отпочинали, излѣзохме вънъ. Отъ тукъ се виждаше цѣлия градъ Мустафа-паша и много села въ турско и българско. Виждаше се и коритото на Арда. Всички показвах и нѣкаква джамия въ Одринъ, но азъ нищо не видѣхъ, защото е далечъ. До като разглеждахме околността, ние се надѣвахме да пристигне турския офицеринъ, когото не сварихме тукъ. Но той не дойде. Дойдоха двама турски войници по пѣтеката. Когато идѣха и започнаха да ги показватъ, азъ се взирахъ да видя нѣщо много, много голѣмо и страшно.

Но когато приближиха видѣхъ, че и тѣ били хора като насъ. Още като пристигнаха свалиха пушките и се явиха при капитанина. Единиятъ знаеше български, затова той говорѣше, а другарятъ, който билъ манафинъ, мълчеше. Турскиятъ войникъ каза, че офицерина не шѣлъ да дойде, защото ималъ важна работа, та пратилъ тѣхъ да ни съпроводятъ до „калето“. Но тѣй като бѣше се